

A tökéletes koszt – balatoni népmese

Egyszer volt, hol nem volt, valahol, messze-messze, még a médiatáborosok üdülőjén is túl, az utca végén lévő ABC unott képű pénztárosain is túl élt az erdő szélén kicsiny kunyhójában Bendő, a favágó, feleségével, a karakán Ágnes asszonnyal, valamint kutyájukkal, Kolbásszal, és macskájukkal, Sonkával. A favágóról köztudott volt a falubeliek körében, hogy igen nagy étkű ember hírében áll, és minden egyes lakodalomban ő volt az, aki az elsők között repetázott, aki egész éleltárákat volt képes egymaga kiüríteni, és akit mindig, mindenkinél jobban izgatott, hogy mi fogja várni őt az asztalon, amikor a kemény, verejtékes munka után estére végre hazaérkezik.

Amikor csak a többi favágóval beszélgetett, nem győzött arról beszélni, hogy az ő felesége milyen kiváló szakács, és azt, hogy egy ízben még magát a királyt is megvendégelte, aki annyira elégedett volt vele, hogy még udvari konyhájába is meghívta, de az asszony inkább őt, és a szerény kis vidéki életet választotta ehelyett. Akadt azonban egy másik favágó, aki megelégedte a hencégést, és olyan sárnga volt már az irigységtől, mint a kikerics, minden egyes alkalommal, amikor csak az evést szóba hozták. Elhatározta tehát, hogy a végére jár az asszony titkának, hiszen úgy gondolta, neki is ugyanúgy kijár

a fejedelmi koszt - meg is mondta hát feleségének, hogy amíg ők férfiak odakint az erdőben dolgoznak, járjon utána, mit is csinál a szomszédja.

Nosza, fogta is magát Klára asszony – merthogy imígyen hívták a másik gazdasszonyt – és átsettenkedett a szomszéd udvarba, hogy ellessesse a különös főzőtudomány minden csínját-bínját. Nem is csinált ehhez egyebet, minthogy felállt egy rézből készült üstre, amely a ház mellett állt, és onnan kukucskált befelé a konyhára néző ablakon. Bent a másik gazdasszony azonban, aki igen körmönfont természetű volt, megneszelte, hogy valaki figyel, ezért igazi, harcias amazon módjára úgy gondolta, alaposan megleckézteti a kíváncsiskodókat: „No hát, ha tökéletes főztőt akarnak, most megkapják.” Ezek után hogyhogy, hogy nem, kivett egy nagy csomó hurkát a kamrából, és elkezdte az egészet egy régi takaróba becsomagolni, majd feltette a gázra, és lassú lángon melegíteni kezdte. Ezt Klára asszony már sehogy sem tudta megállni, és bocsánatért esedezve kopogott be szomszédasszonyához, mondván, hogy az ura igen nagyon megharagszik, ha estig nem szerzi meg a tökéletes étel receptjét, azért, amellyel a királyokat is meg lehet vendégelni. Sehogy sem tudja azonban mire vélni, – folytatta – hogy a hurkát miért kell a takaróba bebugyolálni.

„Á, vagy úgy - felet erre Ágnes asszony, aki átlátott a kétszínű mesterkedésen -, hát, ha már így állunk, megmondhatom a főztöm titkát. Aza lényege csupán, hogy jó feketére át kell sütni a hurkát, attól lesz meg a zama-ta, és amikor már elég sokáig égett, akkor az egészet bele kell dobni a Balatonba egy fél óra hosszára, és hagyni kell száradni, a takaró pedig semmi másra nem kell, csupán arra, hogy elfojtsa a túl nagy lángokat.” Örvendezve kezdett el hazatérés után ott-hon főzőcskézni erre Klára asszony, közben dörzsölve a markát, hogy végre sikerült kiszedni a szomszédjától azt a fránya titkot. Mindent el is kezdett pontosan a terv szerint, mígnem a takaró hirtelen szikrát fogott, és kiugrott belőle egy táncoló pincér, aki azt mondta, hogy teljesíteni fogja három

kívánságát. És hogy ezek után mi történt? Annyi bizonyos, hogy amikor este a férj hazatért, és megkóstolta a vacsoráját, igen elégedett volt vele, csak azt nem vette észre, hogy a számla még mindig ott hevert a tányér mellett az asztalon, rajta a következő felirattal: „Gyros ételbár”.

Így történt valahogy ez a talán meg sem történt eset, egy verőfényes nyári napon, lent a Balaton partján, az Úr 2017-ik esztendejében, az erdő szélén, ott, ahol még a Gyros is kétszer akkora, mint másutt, és ott, ahol a strandokon azóta is több a favágó, mint amennyit ez a rövid kis mese egyáltalán fel tudna sorolni.

Vége

Rucska Ferenc

Rémálom

Futsz. Már egy órája jár a lábad, szíved hevesen ver, egyre inkább kimerülsz. Fáradt vagy, és félsz. Még te sem tudod, mi elől menekülsz. Az agyad nem képes felfogni, mi lehet az, ami ilyen rettegést vált ki belőled. Épp egy kikericsmezőn haladsz át, de még a gyomrod is felfordul a mérgező virág gondolatától. Nem tudod értékelni az esti fényben pompázó lila növények látványát, túlságosan rettegsz. Hátranézel, és nem látsz mást, mint a sötétben tökéletesen kirajzolódó erdő körvonalát.

Megállsz, amúgy sem bírnád tovább. Hányingered van, ki tudnád köpni a tüdődet, de nem hangoskodhatsz. Tudod, hogy közelítenek feléd, bepánikolsz. Sikítani akarsz, de nem akarod leleplezni magad. Nem szabad felfedned kiléted. Hirtelen felrántanak a hajdnál fogva guggoló állapotodból, és

kést szorítanak torkodhoz. Megfeszülsz, hideg verejték folyik végig halántékon. Ereidben megfagy a vér, mintha az egész tested lehűlne, bőröd mégis forró. Fejben már felkészültél a halálra. Nem így akartál eltávozni az élők közül. Utolsó remény-szikrád egyetlen rövid szó: „Kérlek” suttogod erőtlenül támadódnak, aki meglepő módon elenged. Nem futsz el, úgysem tudnál. Már feladtad. Szembefordulsz rosszszakaróddal, akinek már a kisugárzása is izgatott, beteges vágyairól árulkodik. Félelmed hirtelen felváltja a düh, szemeid szinte szikrát szórnak. Az előtted lévő ismerős arc látványától feltámadnak amazon-szerű ösztöneid. Úgy érzed, szét tudnád vagdosni volt szerelmedet, akár egy darab hurkát. Szád szinte keserű az utálattól és az idegességtől. Undorodsz tőle. Mindennél jobban.

Legszívesebben szíven szúrnád, megfojtánád, golyót eresztenél a fejébe, esetleg élve eltemetnéd. Azt akarod, hogy úgy szenvedjen, ahogy te szenvedtél miatta. A lehető legrosszabbat kívánod neki. Elvonnád tőle mindent, amije van. Mindent.

Beteges gondolataidból az zökkent ki, hogy megváltozik a helyszín, és exed helyett egy fekete kismacska ül előtted. Sok mindent eszedbe juttat az védtelen kiscica. Fel tudod idézni az egész gyermekkorod.

Neked is volt egy számodra szép emlékeket eszedbe juttató háziállatod. Ugyanolyan koromfekete volt, mint az előtted ülő jószág. Szinte rézszínű szemei voltak, és olyan tisztaságot láttál benne, mintha ő lenne a világ legártatlanabb teremtménye. Boldog voltál, hogy a tied lehet. Ő hozott színt a mindennapjaidba, amíg egyik nap az iskolából hazatérve meg nem láttad az ágyadon aludni. Illetve azt hitted, csak alszik. Mikor felismerted a helyzetet, örült és véget nem érő zokogásban törtél ki. Kisírt, de még mindig könnyező szemekkel, élettelen testét karjaidban ringatva vitted ki a kertbe, hogy végső búcsút végy tőle, mielőtt eltemeted.

Szörnyű a múltra gondolni, ezért újra az előtted ülő kiscicára koncentrálsz. Lehajolsz, meg akarod simogatni, de kikarmolja kezedet. Ismét düh ködösíti elmédet. Felkapod a kismacskát, majd merev karjaidra bámulsz. Nem érted, miért szorítod egyre jobban szegény jószágot. Te ezt nem akarod. Tudod, hogy így megölnöd. Nem akarod kinyírni. Legkevésbé sem. Sírsz, mégis tovább markolod. Nem tudod elengedni. Vagy nem akarod? A kezekben lévő apró dolog most már visítózik, ennek ellenére nem hagyod abba. Körmeidet a bőrébe vágod. Valami megváltozik. Egyszer édesanyád látod kezeid között, majd testvéred nyakát szorítod. Újra változik a kép, középiskolás barátnőd jelenik meg előtted, és egyre több ismerős arc. A régi padtársad, apád, az első szerelmed, az ellenséged, a főnököd. Egyre gyorsabban és gyorsabban változik a kép. Alig látsz valamit, szemed fáj, aztán... sötétség.

Elfehéredett ujjakkal szorítod a takarót izzadt testeden. Visszatértél a valóságba. Felébredtél.

Siti Boglárka

Az utolsó kikerics

Gelbert nagy nyaralásra készült ezen a nyáron. Görögországba készülődött. Egy legendát hallott az világ utolsó kikerics virágáról. A nyaralás mindig sok hercehurcával járt, ezért nem sokszor utazgatott.

Már egy héttel előtte izgatottan pakolta össze bőröndjét. Kedvenc takaróját sem hagyhatta otthon, ugyanis ezt mindig mindenhol magával vitte. Közvetlenül az utazás előtt összecsomagolta hurkás szendvicseit, és belevágott a nagy kalandba. Útközben találkozott utazó társával, Micivel, a macskával. Ahogy felültek a repülőgépre és elindultak a jobb szárny

elkezdett szikrákat vetni. Réz drótok csapkodták a gép oldalát. A tökéletes utazásból kezdett rémálom válni, de Gelberték pánikrohamot elfojtva ültek az ülésben. És ekkor a gép lezuhant. Csodával határos módon nem sérült meg senki. Gelberték enyhe sokkból felocsúdva szálltak ki a roncsból. Ekkor egy amazon külsejű lány lépett oda hozzájuk, mert valami fontosat akart nekik mutatni, egy eldugott tisztásra vezette őket. A rét közepén napfényben úszva ott állt a csoda. A mindenki által kipusztultnak hitt utolsó, egyetlen kikerics.

Vas Eszter

Az éhes macska

A John családnál minden hónap 3. napján hatalmas vacsorát tartottak. A vendégek egytől-egyig élveztek a közös lakomát. Kivételesen volt azonban a ház macskája Kat. A cicát sosem vendégelték meg, maximum maradékot kapott.

Egy december 3-ai napon nagy ötlet jutott az eszébe. Reggel izgatottan kelt, és rögtön munkához látott. Első dolga volt, hogy a gazdájak kedvenc takaróját szétmargolja, ezzel is elvonva a férfi figyelmét. Az apa, amint meglátta, kipakolta a házból a macskát. Főszereplőnk ennek nagyon örült, hiszen így tervezte. Másodikként az asszony szeretett kikericsait kaparta ki, és tapostale. Az

amazon külsejű nő, magából kikelve zárta a pajtába Kate-et. Az állat lassan lopódzott az áramellátóhoz. Apró, hegyes fogaival elrágta a vezetékeket. Hirtelen azonban egy szikra villant fel, és megégette a kis cica bundáját. De ez sem tántoríthatta el. Továbbment a kis rézcsőhöz ami a ház konyhájába vezetett. Az asztal már meg volt terítve mindennel, de őt csak a hurka érdekelte. Az étkezéskor csak a kislány tartózkodott. Ő, ahogy észrevette Katet, az érzelmeit elfojtva kezdte dorgálni. A macska azonban csak sirt, nyávogott, hogy őt senki sem szereti. A lány megérezte ezt és megkérte a szüleit, hadd egyen ő is velük, legalább egy kis darabot a hurkából. A szülők beleegyezése után, minden hónap 3. napján a cica is velük ehetett, így tökéletes lett minden.

Schuller Vivien

Halálra ítélt szerelem

Július közepe volt. Fülledt levegő lengte be a termet, a megkönnyebbülést jelentő hűvös egyetlen forrását a recepciós pulton álló ventilátor jelentette. A portás kifejezéstele nélkül egyetlen szórakozására, az előtte lévő üvegajtóra. Az épületelőtt ugyanis emberek százai haladtak el nap, mint nap megengedve a férfinak, hogy kedvére találjon ki személyiséget és életet a különböző alakoknak. Az az esős reggel azonban különbözött a többitől. Egy nő állt meg a bejárat előtt, a kiálló tetőrész alatt, feltehetőleg, hogy ne hogy elázzon. Gyönyörű volt. Ébenfekete haja lágy hullámokban omlott vállára, szemecskéjére emlékeztette a portást. Egészen törekeny, vékony alakja volt, a zakó is nagyknak tűnt rajta. A tekintetéből azonban egy amazon nézett vissza rá, ég kék íriszeivel komolyan pásztázta az utcát, keresve a lehetőségeket, hogy vajon hogyan jusson el a munkahelyére. Aztán az üvegajtóval szembe fordult, farkasszemet nézve a férfival. Tekintete hideg, de káprázatos volt. A recepciós izgatottan, szinte megbabonázva figyelte őt, minden részletet az emlékezetébe akart vésni. A rézkarkötőjét, hosszú szempilláit, lábára feszülő nadrágját. De

mindez talán csak egy másodpercig tartott, az amazon elfordította fejét és eltűnt a háborgó zivatarban.

Sosem hitt abban, hogy bele lehet szeretni bárkibe is első pillantásra. Az a nő viszont megigézta, már távolról látszott rajta menyinyire erős, határozott és ambiciózus jellem. Újra látni akarta, ismét érezni szeretete volna azt a szikrát a szíve mélyén, ami akkor felvillant benne.

Már három napja csakis rá gondolt. Eső áztatta hajára, alacsony termetére, de a legjobban magas arccsontja emelte ki szépségét. Állandóan rá várt. Nem emlékezett semmi másra abból a percből. A többi elcsúszó ember megszűnni látszott az utcán, a lány szeme pedig, mint egy fekete lyuk akarta magába szippantani őt. Félelmet érzett, amikor először látta, félt nőtől, az erejétől. De hajtotta a vágy, hogy kirohanjon a fekete gyönyörűséghez.

Egy kockás takarón kémlelte az eget a folyóparton, egy kikerics csokrot szorongatva, mintha szüksége lenne valamire, amibe belekapaszkodhat. A víz halk morajlását hallgatta, próbálta elfojtani feltörő érzelmeit. Tudta, hogy semmi esélye. Ha még egyszer alkalma is lenne találkozni vele, túl kicsinek éreznék magát a nő jelenlétében. Egy királynő tekintete az övé, a férfi pedig csak egy darab jelentéktelen hurkává válna mellette. A szerelmük halálra volt ítéelve, mint egy élete végét járó lepke, aki szédelegve repked a világűrben. Nem is létezett és soha nem is fog, csak egy képzeletbeli tökéletesség a férfi elméjében.

Bauer Blanka

Családi vacsora

Henrietta izgatott volt, mert nagybátyja hazalátogatott. Sok hazugságot terjesztett róla korábban, arra pedig sosem volt tekintettel, hogy emiatt a férfi mennyi mindent elfojt.

István-így hívták a huszonéves srácot- számára sem pipacs, sem kikerics nem jelentett e szép természetben valódi örömet, hisz a kisváros úgy tudta, súlyosan bántalmazta Henriettát. A megtermett fiú persona non gratává vált, s rémálmai alatt gyakran a takarót is feje fölé húzta félelmében.

Henrietta nem volt egy amazon: szüksége volt rá, hogy kirobbanjon egy szikra személysége körül, s végre ismertté váljon. Hazugságai megteremtették mindennek lehetőségét.

Mariann, Heni édesanyjának számára tö-

keletes estének ígérkezett az az este: végre láthatja 3 éve alig látott öccsét! Az ezüst evőeszközöket és a rézből készült tányért is megkészítette, hogy szíves vendéglátásban részesítse őt.

Azon az estén minden baljósan alakult: a telihold világított, a kerti csap rejtelmesen zörgött, a holdvilág alatt együtt vonított kutya és macska. A létra lezuhant a tyúkol mellé, agyonütve egy fiatal csirkét. Ekkor lépett be a fiú..

Henrietta és István egymásra néztek, s ekkor óriási robaj hallatszott. A hurka susterregni kezdett a tányérban, majd berobbant a sütő. Szemük villámokat szórt, s ezen villámok most valódiak voltak. Miközben a metafora valósággá vált, Henrietta és István egymás iránt érzett dühük által égtek porrá, s közben Mariann nyugodt szívvel vacsorázott, s kedvenc bögréjéből fogyasztotta a legfinomabb cappucinót, amit a városban kapni lehetett.

Lami Krisztofer

IMPRESSZUM

IMPRESSZUM: AZ IRODALMI OSZTAG KÜLÖNSZÁMA.
Készült a DUE XXXVII: Médiatáborában,
2017.07.10. **FŐSZERKESZTŐ:** Siti Boglárka **MUNKATÁRSÁK:** Bauer Blanka, Lami Krisztofer,
Rucska Ferenc, Schuller Vivien, Siti Boglárka,
Vas Eszter **CSOPORTVEZETŐ:** Kelemen Luci
TÖRDELÉS: Klebercz Kriszta.